

Ei Jumalaa, ei täällä...
Hiipii kuolemasi, lähestyen saalistaan,
haalii vanhaan säkkiinsä, tulen
tuoreesta uhristaan.
Ei elämää kytevää...

Jäähtyy tulisija sydämesi äärellä,
tuhka karisee huomisaamun peittäen.
Ja nousee surun monumentti kaiken
keskellä
ylle avunhuutojesi varjon heittäen.

Yksin pystyytkuolleen metsän keskellä.
Usva nousee hautapaikkojenne ympärillä,
epätoivon ja kauhun kämmenellä.

Jos kaikki onkin säälimättä kaameaa,
sudentaival alkaa vapaudessa,
kun ei sylje kirkko moraaliaan ankeaa
etkä kylve enää sairaudessa

Kun synkkä hetki lyö
ja kuulet metsät kadonneet,
harmaanhopeana ennen kiiltäneet
veitset vereen ovat juopuneet.

Silmät ihmismäisten hahmojen,
kylmänkeltaisina tuijottaen...
Hiljaa, liikkumatta, odottaen,
matkaan viimeiseen saattaen.